

V daljnji ugovor, da ne more deželni odbor na mestu deželnega zakona zavezavati, se torej ni spuščati.

Ker se pa ne glasi sklep, v katerih slučajih je občina Kanal obvezana, sodne spise vročevati, v katerih pa ne, je bila državna oblast upravičena razveljaviti načelno odklonitev vročevanja spisov, in ni našlo upravno sodišče ničesar proti zakonu v odlokih upravnih oblastev.

Pripomnja: Ta rzsodba je načeloma velike važnosti, ker je s tem občinam naloženo veliko in občutno breme, katero bi sicer morala trpeti državna oblast.



Iz pravosodne prakse.

Civilno pravo.

a) Nadomestna vročba v zmislu §-a 103 c. pr. r. je tudi pri pogojnih plačilnih poveljih izključena. Pri obvezi zastran stroškov ne gre za krivdo, ampak glasom temeljne določbe §-a 41 c. pr. r. samo za to, kdo je stroške povzročil.

C. kr. okrajno sodišče v Ljubljani je s sklepom z dne 5. julija 1910 E 1792/10 Tomažu J. proti Jakobu D. na podlagi (domnevno) pravomočnega plačilnega povelja od 11. julija 1910 M II 237/10-1 (poštna dostavitev) v izterjanje njegove izvršljive terjatve dovolilo izvršbo z rubežem premičnin, ki se je naposled opravil dne 26. julija 1910, in določilo prodajo s sklepom 28. julija 1910 z. št. 2.

Zavezanec Jakob D. pa je vložil zoper dovolitev rekurz, trdeč, da se plačilno povelje njemu ni nikoli dostavilo; na povratnici je podpisano res njegovo ime, on pa sploh ne zna pisati, ampak bi mogel povratnico samo podkrižati; kdo da je povratnico podpisal, mu ni znano. Skliceval se je na to, da veljajo v zmislu člena XXVIII. točke 2 uvodnega zakona k civilnopravnemu redu za dostavitev pogojnih plačilnih povelj isti predpisi, kakor za dostavitev tožeb v lastne roke (§ 106 c. pr. r.). Predlagal je 1. naj se razveljavi dovolilni sklep in zavrne izvršilni

predlog; 2. naj se po pravomočni rešitvi rekurza ustavi izvršba in razveljavijo vsi izvršbeni čini in do pravomočne rešitve odloži nadaljevanje izvršbe.

C. kr. okrajno sodišče je s sklepom 2. avgusta 1910 dovolilo odložitev izvršbe v zmislu §-a 42⁷ izvrš. reda.

C. kr. deželno sodišče v Ljubljani je odredilo poizvedbe z zaslišanjem prič glede načina dostavitve plačilnega povelja in končno izdalo sklep (19. okt. 1910, RIII 214/10-3), da se zavrne izvršilni predlog zaht. upnika, ki ima trpeti, odnosno plačati odmerjene izvršilne stroške.

Razlogi.

V zmislu §-a 526 c. pr. r. izvršene poizvedbe so dognale, da plačilno povelje z dne 12. junija 1910 ni bilo dostavljeno tožencu Jakobu J. samemu v lastne roke (§ 7 zakona z dne 27. aprila 1873 št. 67 d. z. in člen XXVIII. uvodnega zakona k c. pr. r.) in tudi ne njegovemu, za sprejemanje tožb pooblaščenemu zastopniku, nego njegovemu otroku; vrhu tega ni bilo mogoče ugotoviti, če je toženec sploh dobil plačilno povelje v roke in če je bil obveščen o njem.

Za dostavitev pogojnih plačilnih povelj veljajo isti predpisi, kakor za dostavitev tožb (§ 106 c. pr. r.), in je nadomestna vročba v zmislu §-a 103 c. pr. r. izključena. Omenjeno plačilno povelje ni bilo pravoveljavno dostavljeno in ni moglo biti naslov izvršbenemu predlogu, oziroma dovoljenju (§ 1³ izvrš. r.).

Ker torej izvršilni predlog z dne 4. julija 1910 E 1792/10-1 ni imel zakonite podlage, mu ni bilo ugoditi, vsled česar je rekurz utemeljen.

Izrek o rekurznih stroških se opira na § 78 izvr. r. in §§ 41, 50 c. pr. r. —

Proti temu sklepu je vložil zahtev. upnik revizijski rekurz in sicer zaradi naložitve rekurznih stroškov, izvajajoč, da ga tu ne zadeva nobena krivda, marveč zadeva le zavezanca, ki dovoljuje sprejemanje sodnih odlokov svojim otrokom, in da za nepravilno dostavitev ni on odgovoren. Ta slučaj je sličen onemu §-ov 154 ali 51 c. pr. r.

C. kr. vrhovno sodišče z odločbo 10. novembra 1910 RVI 354/10-2 revizijskemu rekurzu ni ugodilo.

Razlogi.

Pri vprašanju obveznosti, plačati stroške, nikakor ne gre, kakor misli zaht. upnik, za krivdo, marveč glasom načelne odredbe §-a 41 c. pr. r. samo za to, kdo je stroške povzročil.

Povzročitelj je teh stroškov nedvomno zaht. upnik, ker je opiral izvršbeni predlog na zatrjevanje izvršbenega naslova, ki po neizpodbijanem izreku rekurznega sodišča nima nikake veljave. Odločba rekurznega sodišča glede stroškov je torej na podlagi zakonskih določil, navedenih v izpodbijanem sklepu, opravičena.

(Izvršba se je potem na prvi stopinji ustavila v zmislu točke 5 in odstavka 9 §-a 30 izvrš. r.) *Dr. Fr. M.*

b) Registersko sodišče je tudi ob obstoju revizijskega zakona z dne 10. junija 1903 št. 133 drž. zak. upravičeno pri vpisih v združni register pretresati vprašanje o materijalnopravni zakonitosti sklepov, ki naj so podlaga zahtevanih vpisov.

Deželno trgovsko sodišče v C. je odklonilo predlog posojilnice, reg. zadruga z neom. zav., da naj se vpišejo člani načelstva, ki so bili na občnem zboru izvoljeni, v združni register, ker se je dognalo, da občni zbor ni bil sklican po predpisih štatuta, nadalje ker se tudi navedbam zapisnika glede sklepnost občnega zbora ni dala povsem vera.

Ta sklep je bil tako od višjega dež. sodišča v C., kakor tudi od vrhovnega sodišča potrjen. Le-to je izreklo glede načelnega vprašanja, ali se sme registersko sodišče ob registraciji novo voljenih udov načelstva ali kakih drugih dejstev baviti z materijalnim vprašanjem pravilnosti prijave, odnosno z materijalno zakonitostjo sklepov, ki naj so podlaga zahtevanih vpisov, ali je zgolj vezano na formalno vsebino dotičnih zapisnikov, v razlogih svoje odločbe od 27. aprila 1910, o. št. R VI 142/10 tako-le:

— — — — Zakon z dne 10. junija 1903 št. 133 drž. zak. glede revizije zadrug ne da sklepati, da naj bi se presodba registerskih sodišč glede materijalnih predpogojev vpisa utesnila.

V §-u 3 minist. odredbe z dne 19. majnika 1873 št. 41 drž. zak. trgovskim sodiščem naložena dolžnost nadzorovanja,

ali se izpolnjujejo predpisi glede prijav, je splošna. Sodišča zadeva ta dolžnost uradoma, torej brez ozira na to, ali dobe naznanilo od strani revizorjev ali od druge strani, da sklep nasprotuje bodisi štatutu, bodisi zakonu. § 9 revizijskega zakona sicer zaukazuje revizorju, da mora, kadar opazi kako nepravilnost, bodisi glede statutarnih, bodisi glede zakonitih določeb, in ako se zadruga ne izkaže z odpravo te nepravilnosti, to naznaniti v §-u 2 t. z. določenim oblastvom, torej pri zadrugah sodiščem. Že iz tega pa izhaja, da naj sicer revizor odpravo nedostatkov v poslovanju sam ukrene ali povzroči, da pa ni upravičen, odstraniti tistih posledic, ki so se vsled kršitve predpisov pojavile, da je torej glede že storjenih sklepov zadruga, ki niso po štatutu niti po zakonu, odpomoč možna le potom sodišča. Ako pa je temu tako, onda gre tudi sodiščem pravica, da smejo materialna vprašanja pretresati, da torej niso vezana na formalno vsebino zadevnih zapisnikov. Bilo je torej popolnoma pravilno, da je registersko sodišče vsled napravljene ovadbe o dejanskih okoliščinah pozvedovalo.

Dr. M. D.

c) More li finančna prokuratura za dedujočo cerkev zahtevati iz zapuščinskega premoženja predujem za stroške?

Dne 26. maja 1910 zamrli župnik *A.* je postavil za glavno dedinjo župno cerkev v *B.* ter določil za oporočnega izvršitelja župnika soseda *C.* Dne 28. junija 1910 je predlagala finančna prokuratura v *L.*, da naj se jej dovoli kakor zakoniti zastopnici dedujoče cerkve v *B.* predujem za stroške v znesku 50 K.

Okrajno sodišče v *R.* je ta predlog dne 2. julija 1910 zavrnilo, češ, oporočni izvrševatelj, ki je bil zaslišan o predlogu, ima dovolj gotovine v rokah, finančni prokuraturi pa doslej itak niso narasli stroški preko zneska 1 K.

Baš dne 2. julija 1910 dospela je k okrajnemu sodišču *K.* vloga, podpisana od župnega administratorja v *B.* in dveh ključarjev župne cerkve v *B.*, s katero se le-ta priglašča za pogojno dedinjo po zamrlem *A.* Na koncu te vloge je zapisano: »Zastopstvo župne cerkve v *B.* tekom zapuščinske razprave pristojna c. kr. finančni prokuraturi v *L.*«

Deželno sodišče v L. rekurzu zoper gori navedeni sklep ni ugodilo: Finančna prokuratura niti ne sme zahtevati od oporočnega izvrševatelja denarja za plačila, ki zadenejo glavnega dediča, niti sploh ni gospodarska zastopnica župne cerkve. Njene dolžnosti kakor pravna zastopnica pa so edino le-ta, da cerkvi pomaga ob dedni oglasitvi in da stori vse, kar treba, da se njej pripali delež ugotovi, izterja in zavaruje. Njen predlog pa se ne tiče navedenih dolžnosti finančne prokurate, torej je neutemeljen.

Vrhovno sodišče pa je z odločbo od 19. septembra 1910, o. št. R VI 307/10-1 izvenrednemu revizijskemu rekurzu ugodilo in odredilo, da se finančni prokuraturi kakor zastopnici župne cerkve v B. zaprošeni predujem izroči.

Razlogi.

Rekurzno sodišče brez dvoma trdi pravo, da je predmetna prošnja c. kr. finančne prokurate kakor zastopnice cerkve v B. za izročitev predujema 50 K iz zapuščinskega premoženja zadeva, ki se tiče uprave zapuščine v zmislu §-a 145 ces. pat. od 9. avgusta 1854 št. 208 drž. zak., in da pravica zastopstva finančne prokurate sama ob sebi še ni legitimacija za to prošnjo.

To izhaja iz ukaza min. za uk in bogočastje od 5. decembra 1903 št. 231555 (just. minist. naredbenik, kos II iz 1904), ki daje navodila finančnim prokuratam glede pravice zastopstva v zapuščinskih stvareh. Ukaz razločuje med slučajem, ko nastopa c. kr. finančna prokuratura vsled zaprosbe, in med slučajem, ko nastopa samostojno, nenaprošena. Predmet samostojnega nastopa so ukrepi, mereči na izterjanje in zavarovanje zapuščine. Ni dvoma, da le-ta predlog ne spada v vrsto takih ukrepov. Do tu ni razlogom rekurznega sodišča ničesar očitati. Ali navzlic temu je bila zavrnitev predloga finančne prokurate proti zakonu.

Rekurzno sodišče se ni oziralo na odločilen moment, da je župna cerkev v B. v dedni oglasitvi izjavila, da pristojna zastopstvo župne cerkve tekom zapuščinske razprave c. kr. finančni prokuraturi v L. Ker pa je c. kr. finančna prokuratura glasom gori citiranega ukaza min. za uk in bogočastje poklicana zastopnica cerkvâ in nadarbin tudi izven slučajev svojega samostojnega nastopanja, ako jo za to zastopstvo cerkev zaprosi, in ker daje izjava cerkve v B. finančni prokuraturi splošni mandat za za-

stopstvo brez razlike, torej tudi glede tistih zadev, v katerih finančna prokuratura samostojno nastopati ne sme, onda je pravica finančne prokurate, da zastopa cerkev v *B.* zastran izročitve predujma, v tem od cerkve danem ji posebnem mandatu utemeljena.

Spodnjeinstančni odločbi sta potemtakem proti zakonu; torej je bilo izvenrednemu revizijskemu rekurzu ugoditi.

Dr. M. D.

Kazensko pravo.

Kedaj opravlja zaprisežen cestar svojo službo (§ 81 k. z.)?

C. kr. okrožno sodišče v R. je dne 31. jul. 1909 razsodilo: Župnik A. L. je kriv hudodelstva javnega nasilja v zmislu §-a 81 k. z., ker se je dne 13. aprila 1909 v L. službo opravljačemu cestarju *B* in njegovemu pomočniku *C* v namenu, izkopanje cestnega jarka ovreti, silovito in z nevarnim pretenjem s tem nasproti postavil, da je *B*-a prijel za ramo in potegnil za njegove grablje, ter *B*-u in *C*-u grozil, da bo šel po revolver in streljal — ter se obsoja z uporabo §-a 54 po §-u 82 k. z. na štirinajst dni ječe in v zmislu §-a 389 k. pr. r. v povračilo kaz. stroškov.

Razlogi.

Po izpovedbi cestarja *B* in načelnika cestnega odbora *D* ter *C*-a je dokazano, da je *B* zaprisežen cestar, podrejen načelniku cestnega odbora in *C* ravno tako od cestnega odbora nameščen, toda nezaprisežen pomočnik prvega.

Dne 13. aprila 1909 je prišel *B* s svojim pomočnikom *C* v bližino župnišča v L., da bi izkopal poleg okrajne ceste, ki vodi s Č. proti Martinjivasi, jarek, da ne bi tekla gnojnica po cesti. Kmalu prihiti obtoženec, ki je že preje iz okna župnišča proti cestarjema vpil, da ne pusti tam kopati, do njiju in rekoč: »tukaj ne boš kopal« prime z eno roko cestarja *B* za ramo in ga močno strese, z drugo pa prime cestarjevo grebljo. *B* s sunkom potegne grebljo in jo iztrga iz obtoženčeve roke. Obtoženec opetovano zahteva, da cestarja opustita kopanje jarka in slednjič z grožnjo: »Če ne nehata, grem po revolver in vas bom ustrelil«, odide proti župnišču. Cestarja sta vsled tega sil-

nega obtoženčevega nastopa v kopanju, sicer prenehala, a sta še nekoliko časa na mestu ostala in na prigovarjanje župana *E*, ki je zaslišavši prepir prišel na lice mesta, slednjič odšla. Ta stvarni položaj je dokazan in temelji na zapriseženih izpovedbah svedokov *B*, *C*, *F*, deloma *E*, nadalje na prečitani izpovedbi *G* in deloma na izpovedbi *H*.

Tudi obtoženec prizna ta dejanski stan s spremembo, da je cestarja prijel samo za roko in ga opozoril, da tukaj ne sme kopati, ker je tukaj nadarbinski svet. Ni pa res, da bi ga bil prijel tudi za ramo in ga stresel, ni res, da bi prijel za ročaj greblje, in ni res, da je grozil, da bode streljal. Rekel da je samo, ko je cestar vzel pozituro, kakor bi ga hotel z grebljo udariti: »Če ne bo drugače, grem pa po revolver.« Če je pa to res, kar trdijo *B*, *C*, *F* in *G*, je pa to storil v taki razburjenosti, da se tega ne spominja.

Tudi *H*, ki je sprva z absolutno gotovostjo zanikala vse iste okolščine, je pozneje priznala vsaj molče možnost, da se je prizor tako vršil, kakor ga slikajo zgoraj omenjeni svedoki, ker je rekla, da ona ni videla, da bi obtoženec prijel cestarja za ramo in ga stresel in da ni slišala, da je grozil, da bode streljal; to je pa mogoče pri stari ženi, katera je bila tudi precej razburjena, da je to pregledala, odnosno preslišala. Jasno je, da tak zagovor in taka izpovedba zadnje svedokinje, ki je, le mimogrede omenjeno, obtoženčeva mati, ne moreta omajati zgoraj ugotovljenega dejanskega stanu, ki temelji na izpovedbah štirih nepristranskih prič.

Obtoženec se zagovarja, da ni vedel, da je cestar uradna oseba v zmislu §-a 68 k. z., da ni vedel, da je *B* zaprisežen cestar, in da slednjič jarek, kjer sta cestarja kopala, ne spada k cestnemu ozemlju, marveč k nadarbinskemu svetu in da tedaj cestarja tukaj nista mogla svoje službe opravljati; prizna pa, da je vedel, da je *B* cestar. Prvi teh treh obtoženčevih zagovorov z ozirom na § 3 k. z. ne more priti v poštev.

Tudi drugi obtoženčev zagovor, da ni vedel, da je *B* zaprisežen, ne more držati. Kajti obtoženec je vedel, da je *B* cestar in tedaj tudi, da je formalno upravičen do vsega, kar spada v delokrog cestarja. Sploh je pa zaprisega, ako je prerogativa §-a 68 k. z. po njej pogojena, le objektivni predpogoj hudodelstvu

v zmislu §-a 81 k. z., ki ga mora sodnik pač ugotoviti; ni pa potreba, da je tudi storilcu znan. Kar se pa tretjega obtoženčevega zagovora tiče, da je jarek na nadarbinskem svetu in da kopanje ali snaženje jarka ne spada v delokrog cestarjev, bodi povedano, da je po priznanju obtoženca samega in izpovedbah svedokov in po mnenju zemljemerca o priloženi mapi dokazano, da jarek vodi od ceste in se je dotika, in da cestni odbor pusti gnojnico radi tega odcejati po tem jarku, da se ona ne pretaka po sporedno s cesto ležečem jarku in da ne širi smrada, ter po izpovedbah prič *B*, *C*, *D* in *F*, da obstoji jarek že precej let in da ga je vedno oskrboval cestni odbor, ki ga je po svojih cestarjih snažil in izkopaval, da se je po njem odtekala gnojnica s ceste. Tudi župan *E* potrjuje, da obstoji jarek že dalj časa. Ali je jarek last cestnega ozemlja ali nadarbinskega sveta, je pa za naš slučaj popolnoma brez pomena. Kajti faktično so cestni organi oskrbovali jarek in na korist ceste. Ali je bilo to oskrbovanje s stališča lastninske pravice upravičeno ali ne, ni treba dokazovati in to tem manj, ker jarek ni tako daleč od ceste oddaljen, da bi bilo že naprej evidentno, da cestni organi niso upravičeni tam izpolnjevati svoje službe.

Hudodelstva v zmislu §-a 81 k. z. se stori krivega tudi tist, ki se s silovitim lotenjem ali nevarnim pretenjem neupravičenemu uradovanju protivi v namenu, izpolnitev službe organa — da je ta le formalno k temu upravičen — preprečiti, in to tembolj v našem slučaju, ker objektivno sploh do danes ni dokazano, h kateremu svetu da pripada jarek. Obtoženec namreč sam prizna, da radi ozemlja, kjer leži jarek, teče med njim in cestnim odborom civilna pravda, ki do danes še ni končana.

Ker obtoženca njegovi zagovori ne morejo razbremeniti in ker je obtoženec ravnal, kakor je sam povedal, v namenu, kopanje jarka — torej službeno izpolnjenje cestnih organov — preprečiti, je krivdorek v zmislu §-a 81 k. z. upravičen, ker je obtoženec v dosego tega namena uporabil tudi silo in nevarno pretenje.

Proti tej sodbi sta podala državni pravdnik vzklic radi preizke kazni, obtoženec pa pritožbo radi ničnosti.

Vrhovno sodišče je z rešilom 15. decembra 1909 v nejavni seji zavrnilo več ničnostnih razlogov ter je po §-u 286 k. pr. r. odredilo narok na 4. marca t. l. v javno razpravo o obtoženčevi ničnosti, sloneči na trditvi, da je bil obtoženec v upravičenem silobranu.

Do te razprave pa ni prišlo.

Obtoženec je 21. decembra 1909 neposredno pri vrhovnem sodišču vložil k ničnostni pritožbi pojasnilo, v katerem trdi, da cestar ni ravnal po oblastvenem ukazu in ne opravljajoč svojo službo, temuč iz zlobnosti in v korist nadučitelju *P*. To pojasnilo opira na pridejani zapisnik deželnega odbora kranjskega o krajevnem ogledu z dne 10. decembra 1909, po katerem načelnik cestnega odbora *D* pravi, da se je jarek napravil na željo nekega nadučitelja, da pa je nadučitelj *P* tudi željo izrekel, naj jarek ostane, on da ni glede tega jarka nikdar kaj odredil, nego so cestarji delali po svojem izprevidu, — ter na rešitev istega dež. odbora od 17. dec. 1909 okrajnocestnemu odboru z ukazom, da zasuje prekop, ki ga je napravil cestar, kolikor prekop ne spada k cestišču, v kateri rešitvi se tudi omenja, da je povsem verjetno, da je cestar izkopal jarek iz nagajivosti.

Vrhovno sodišče je vsled te vloge dalo zaslišati načelnika cestnega odbora *D* in cestarja *B*. Načelnik je kakor prej potrdil, da cestarju *B* ni radi tega jarka dal posebnega ukaza, ampak mu je dajal nalog za vse jarke, da naj se iztrebijo in obnove, kadar treba, pa ob enem izjavil, da on ob krajevnem ogledu nikakor ni rekel, da se je jarek napravil na željo nekega nadučitelja, da pa je nadučitelj *P* tudi željo izrekel, naj jarek ostane, temuč da je zapisnik v tem zmislu sestavil le poslovanje vodeči deželni odbornik, ter da on ni pazil na zapisovanje. Cestar *B* je izjavil kakor načelnik *D*. Spisom so se tudi zopet priklopili spisi okrajnega sodišča v T. radi motenja posesti s končnim sklepom od 17. septembra 1909, s katerim se je zavrnil tožbeni zahtevek obtoženca proti načelniku cestnega odbora *D*, naj se odloči, da je bil tožnik s prekopanjem omenjenega ozemlja za napravo jarka moten v zadnji dejanski posesti tega ozemlja in s sklepom okrajnega sodišča v R. od 23. aprila 1910, s katerim se je zavrnil obtoženčev rekurz proti navedenemu končnemu sklepu. Oba sklepa sta se opirala na okolnost, da so cestarji isto ozemlje

prekopavali prejšnja leta tako kakor v sedanjem slučaju. — Pri tem spisu je bil tudi spis okr. glav. v R. z ukazom od 18. okt. 1908, ki se navaja kasneje v razsodilu najvišjega sodišča.

Kazenskemu spisu je bil priložen tudi spis okraj. sodišča v T. Cl 71/9 s tožbo župnijske nadarbine *L.* proti ondotni šolski občini na pripoznanje, da je isto sporno ozemlje tožničina last. V tem postopku so se dopustili dokazi obeh strank o priposestovanju tega ozemlja, a tožnica je svojo tožbo umaknila ter se je na zahtevanje toženke vršil le krajevni ogled z zvedencem, ki je izrekel, da spada sporni prostor k nekdanji zemljiški parceli, ki je sedaj zedinjena s stavbeno parcelo, na kateri stoji šolsko poslopje. Župnik je tedaj (18. aprila 1910) pripoznal, da je ves sporni prostor last šolske občine in da je tisti del omenjene parcele tožničina last, ki je že obdelan v vrt župnišča ter se je zavezal povrniti toženki vse pravdne troške.

Vrhovno sodišče je na to v nejavni seji s sodbo od 26. julija 1910 opr. št. Kr VI 174 10/10 ugodilo ničnostni pritožbi, v zmislu §-a 362 k. pr. r. razveljavilo prvosodno sodbo in obtoženca prostilo obtožbe.

Razlogi.

Po podatkih civilnega spora Cl 71/9 okrajnega sodišča v T. je bila last do ozemlja, ležečega med šolskim poslopjem in okrajno cesto v Z., vsaj sporna.

Sodne ugotovitve v postopanju zaradi motenja v posesti Cl 29/9 istega sodišča kažejo, da je župnišče, ki je obtoženec zastoopa, imelo zadnji čas to ozemlje v posesti, da je pa okrajni cestni odbor čistil in rabil odvodni jarek, ki vodi preko tega ozemlja. Poizvedbe, izvedene po ljubljanskem deželnem odboru so podale, da se je tu odvodni jarek izkopal brez oblastvene odredbe in da ga je cestar *B* čistil vled samolastnega poziva nekega nadučitelja.

Ukaz okr. glav. R. z dne 18. oktobra 1908 ni odločilen v ti stvari, ker se v njem načelniku okrajnega cestnega odbora veleva, da v dogovoru z dotičnimi zemljiškimi posestniki napravi nov podzemeljski kanal, kakršen dogovor pa se niti poskusil ni.

Kranjski deželni odbor je tedaj s svojim sklepom od 11. decembra 1909 odredil, da se mora stari cestni jarek iztrebiti, novi, izkopan po cestarju, pa zasuti ter da se mora odrediti vse, kar treba za odtok na cesti zastajajoče gnojnice; tudi je omenil, da cestarji ne smejo brez načelnikove vednosti na zasebnem zemljišču izkopavati cestnih jarkov.

Načelnik cestnega odbora *D* je trdil v kazenskem postopku v nasprotju z izpovedjo cestarja *B*, da ni naročil, naj se dotični odvodni jarek izkoplje. Ob krajevnem ogledu deželnega odbora je še pristavil, da so cestarji pri tem odvodnem jarku ravnali po lastni previdnosti. Deželni odbor pa izjavlja v svojem zgoraj omenjenem sklepu, da je verjetno, da je cestar iz nagajivosti izkopal cestni jarek, da bi cestno blato in gnojnica ne prihajala na župnikov travnik. Ob takem stvarnem položaju pa je vsaj dvomljivo, je li ravnanje cestarja *B* in njegovega pomočnika *C* dne 13. aprila 1909 imeti za opravljanje službe ali oblastvenega povelja, kakor ga ščiti zakon, ali pa za samovoljnost iz hudobne nakane. Tehtni pomisleki so torej o tem, je li obtoženi župnik ravnal v namenu, da bi preprečil oblastveno službovanje, ali pa le v namenu, da bi se branil proti samovoljnemu dejanju. Moralo se je torej razsoditi, kakor zgoraj navedeno, ker se ti pomisleki nikakor niso odpravili s poizvedbami, ki jih je kasacijsko sodišče odredilo s sklepom od 4. marca t. l., pač pa so se le povečali, in ker ni pričakovati boljšega pojasnila z morebitnimi nadaljnimi poizvedbami.



Izpred upravnega sodišča.

Obrtna pravica vdove in nedoletnih potomcev obrtnikovih, ki imajo pravico do dedščine v zmislu §-a 56, odstavek 4 obrtnega reda.

(Odločba upravnega sodišča z dne 3. junija 1910, št. 3776.)

Osebni obrt je strogoosebna pravica, vezana na življensko dobo imetnikovo.

§ 56 novele k obrtnemu redu z dne 5. februarja 1907, št. 26 drž. zak., določa v tem oziru v 4. odstavku: »Vendar se sme po smrti obrtnikovi koncesijoniran ali rokodelski obrt ali tak trgo-